

veed det heller ikke længere; thi Sligt siges i Affect og huskes derfor aldrig; kun Stemningen erindrør man. Jeg troer nok, at jeg talte varmt og inderligt, jeg kunde jo ikke Andet, og jeg syntes det var, som om hun gjerne hørte derpaa. Jeg veed ikke, om det var hende eller mig, som sagtede Gangen, men jeg var dog ikke kommen helt der, hvor jeg vilde, da vi toge de sidste Skridt hen imod Porten, hun skulde ind ad. Da vilde Ulykken, at der var en høi, skraa Isbanke udenfor den, at jeg vilde tage hendes Haand, lige idet jeg traadte op paa den; det gik Alt i et Nu, Foden gled fra mig, jeg stoppede midt i Spørgsmaalet, om hun vilde blive min, idet jeg med et Bums satte mig ned og kanede ned ad Banken. — Jeg hørte hendes Latter, saa lystig og klingende som nogensinde; jeg glemmer den aldrig, glemmer aldrig dette Øieblik — hele min Lykke laa knust under mig. — Da jeg kom op, var hun borte, og jeg syntes, at jeg endnu hørte Lyden af hendes Latter oppe fra Trapperne. Jeg stod et Øieblik som lynslagen, blev saa rasende fortvivlet. Alt var tabt; jeg havde povet og — mistet Alt. Var det min, var det hendes Skyld? Det var — min Fortvivlelse maatte strax have et Offer — ja! det var Galochernes, de forbandede Galochers Skyld, og jeg sparkede dem af Fødderne saa langt, langt bort, som jeg vel kunde, idet jeg svoer, at jeg aldrig mere skulde sætte min Fod i en Galoche.

Jeg skyndte mig bort derfra, da jeg hørte de Andre af Selskabet i Nærheden. Jeg vandrede længe om uden Maal eller Med, søgte næsten med Forsæt de mest sølede Steder paa Gaderne og vadede ud midt i dem; jeg vilde bruge den radicaleste Cur mod min Galochesvaghed. Men efterhaanden som Fødderne blev koldere, blev Hovedet hedere, Fortvivlelsen større; jeg kaldte mig selv Daare, hende Cokette og forbandede min Skjebne, der nogensinde havde ladet mig møde hende. Efter Timers Omvanken blev jeg dog trættere, derved roligere, og jeg begyndte at føle, hvad jeg nu klart indseer, at Skylden kun var min egen. Det Hele var et Fantasteri af mig selv, en Illusion, jeg havde arbejdet mig ind i. Hvor kunde jeg efter hendes korte Bekjendtskab til mig troe, at hun virkelig skulde have fattet særlig Godhed for mig. Havde jeg ikke stadig i min Omgang gaaet frygtsom, forsigtig udenom hende, ja netop gaaet paa Galocher, vilde jeg maaskee kunde have vundet hende i Virkeligheden, som jeg vandt hende i mine Drømme; men Alt, hvad der i hendes Væsen overfor mig havde syntes at tyde paa særlig Interesse, var dog til Syvende og Sidst lutter Tilfældigheder, og kunde jeg saa fortænke hende i, at hun var løbet leende fra mig? Min Fortvivlelse sagtede efterhaanden af til Bedrøvelse over mit knuste Haab og over, at dette skulde have været mit sidste Møde med hende. — Jeg kom endelig hjem hen ad Morgenstunden, træt og forkommen. Den næste Dag laa jeg i stærk Feber; Sindsbevægelsen og de vaade Fødder delte vistnok Skylden. Da jeg for et Par Dage siden igjen kom op, fandt jeg en Indbydelse til Professorens paa mit Bord; men den var over otte Dage gammel, og Selskabet, naturligtvis et Afskedselskab for hende, var afholdt. Saa er hun altsaa nu, efter Alt, hvad jeg kan slutte, borte — borte for bestandig.

Kjære Frue! Historien er hermed ude, og Brevet faaer være det med den. Jeg kan ikke bekvemme mig til at skrive om noget Andet nu, har heller ikke Tanke for stort Andet. Det er sandt, der er dog een Ting til. Jeg bad Dem før om Helsebod, men misforstaa det endelig ikke. De skal ikke overtage nogen Fortalers Rolle, ikke paany beile til hende for mig; men hvis hun nogensinde — hun er jo vel nu i Deres umiddelbare Nærhed — skulde omtale Sagen for Dem, saa siig hende, at jeg er kommen til bedre Erkjendelse og indseer, at jeg selv har været Skyld i det Hele. Professorens Indbydelse viser mig, at hun ikke har omtalt det Passerede til Nogen her; tak hende derfor, og kan De skaffe mig en venlig Hilsen fra hende, saa vil det være mig den bedste Helsebod. Faar De den, kan De gjerne til Gjengjæld fortælle hende, at hun dog fik sit Ønske opfyldt, det at vænne mig af med at gaae med Galocher.

Deres hengivne
M. G.

E. S.

Jeg troer, Galocherne have villet forsøge paa at komme paa en god Fod med mig igjen. Lige nu, da jeg netop er i Færd med at lægge Brevet her i Convolut — bringer Pigen mig dem. Hun havde, forklarede hun, medens jeg laa i Feberen, flere Gange hørt mig snakke om, at jeg havde kastet Galocherne bort, og, da hun derfor troede, at jeg gjerne vilde have dem igjen, havde hun hørt om dem paa Politikammeret og virkelig fundet dem mellem Hittegodset. Jeg veg næsten et Par Skridt tilbage:

»Nei, nei! Gaa med dem, kast dem bort eller, om De vil, giv dem til en eller anden fattig Mand, men en gammel en; jeg vil hverken eie eller have dem mere.« Hun gik slukøret bort. Nu tænker jeg da, at jeg er færdig med dem for bestandig.

Galocherne.

II.

Til Redactionen af »Illustreret Tidende«.

Kjøbenhavn, den 21de Marts 1871.

Jeg kommer herved til at oplyse den ærede Redaction om, at den er bleven Offer for en Feiltagelse, som jeg nok alene maa paatage mig Skylden for, hvis vi da ikke kunne blive enige om at skyde den over paa Galocherne; thi deres er den nok egentlig. Det Brev, hvis Begyndelse stod aftrykt i denne Tidendes Nr. 599 under den af Redactionen valgte Titel »Galocherne«, var aldeles ikke bestemt til at trykkes. Det var et virkeligt Privatbrev, hvori jeg fortalte en Veninde den lille Episode af mit Liv. Ulykken, eller som jeg nu hellere vil kalde det min gode Lykke, eller, hvad jeg er mest tilbøielig til at troe, Galocherne vilde, at jeg, da jeg samtidig skulde lægge Brevet og Manuscriptet af den »Illustreret Tidende« lovede Fortælling i Convoluter for at sende dem afsted, kom til at forbytte Papirerne, sendte min Veninde Fortællingen og Redactionen Brevet. Det var virkelig Galochernes Skyld. Deres uventede Kommen tilbage til mig kunde jeg ikke faae ud af Tankerne. Da jeg havde skrevet Efterskriften til mit Brev, begyndte jeg halvveis at fortryde min Haardhed mod dem og at overveie, om jeg dog ikke skulde tage dem til Naade igjen, slaae en Streg over Alt, hvad der var skeet — kort sagt være fornuftig og rykke tilbage paa mit gamle Galochestandpunkt. Det var maaskee ikke saameget en Charakteersvaghed, der gjorde det, som snarere blot og bar Godhed for mine gamle Galocher. Og hvorledes lønnede de mig den? Medens jeg stod og tænkte paa at tage Forviisningsordren tilbage, forvirrede de mine Tanker saaledes, at jeg tog fejl af Convoluterne og sendte Redactionen Brevet, istedetfor Manuscriptet. Nu, da jeg atter har læst den Del af det, der er trykt, kan jeg godt forstaae, at Feiltagelsen ikke blev opdaget; der er jo virkelig en hel lille Fortælling i Brevet, og jeg kan nu med dobbelt Grund give mit Minde til, at dens Fortsættelse trykkes, og at den kaldes »Galocherne«. Thi at jeg ikke beklager, hvad der skete, haaber jeg, at saavel Redactionen som Læserne give mig Ret i, naar de høre, hvad Følger Feiltagelsen fik.

Der var vel gaaet en tre Ugers Tid hen siden hin uheldige Aften, der, som jeg troede, for bestandig havde gjort min Kjærlighed til Frøken S. ulykkelig. Jeg var kommen ind i den dumpe Resignationsfølelse, som Bevidstheden om, at der intet Videre var at gjøre ved den Sag, havde bragt mig. De fjorten Dages Hjemmeveren, Tanken om, at hun nu var borte for bestandig, Brevet, jeg havde skrevet, og hvori jeg havde udøst mit Hjertes Kvide, Troen paa, at jeg selv alene bar Skylden for, hvad der var skeet, alt Dette havde efterhaanden gjort mig til Stoiker, og jeg fandt mig i min Skjebne. — Om det nu blot var for at prøve denne min nye Livsfilosofi, eller om det maaskee ikke snarere var for paany at føle den søde Smerte af min ulykkelige Kjærlighed ved at færdes paa de Steder, hvor hun havde været, og lade dem tilligemed Erindringerne paany kalde hendes Billede frem for mig, vil jeg ikke afgjøre; det ene med det Andet maaskee bevirkede, at jeg i Søndags besluttede at aflægge et lille Formiddagsbesøg hos Professorens. Jeg blev lukket ind af en Pige, og som en Ven af Huset gik jeg uden Melding ind til Familien. Kan De forstaae min Forfærdelse, da jeg i Stuen foruden Professorens Damer fandt Frøken S., min Forbauselse, da jeg blev modtaget med et koldt forundret: Min Gud! af Fruen og saae hende og de andre Damer reise sig fra deres Pladser og forlade Stuen, idet Fruen med et, som det syntes mig, høist fornærmet Blik i Forbigaaende sagde: »Professorens skal øieblikkelig være her!« Jeg havde kastet et stjaalent Blik paa Frøken S. og syntes, at det saae ud, som om hun havde grædt. »Om Forladelse, jeg kommer maaskee til Uleilighed,« stammede jeg, men det var nok kun Væggene, der hørte det, de Andre vare allerede borte. Jeg begreb ikke det Hele, tænkte maaskee heller ikke stort derover; thi det, at hun endnu var der, summede i min Bevidsthed. Paa Bordet laa »Illustreret Tidende«; jeg stod og saae paa Forvidens Billede, men uden at see det, thi Spørgsmaalet: »Hvad skal det nu blive til?« læste jeg allevegne. Professorens kom ind ad Døren bagved mig. Jeg vendte mig om og rakte Haanden frem med et »Goddag!« Han svarede mig med: »Jeg

forstaaer ikke, hvor De, Hr. G., tør vove oftere at sætte Deres Fod i mit Hus« — jeg saae forbauset paa ham — »en saa hensynløs, ja skjendigt Maade at gjengjælde min Gjestfrihed paa havde jeg mindst ventet af Dem, en saa hjerteløs Maade at tage Hevn over en stakkels Pige paa, fordi hun maaskee har leet ad Dem i en Situation, hvor De var mere end latterlig, er dog...«

»Jeg forstaaer Dem ikke, Hr. Professor,« svarede jeg; »De overvælder mig med en Masse Beskyldninger, og jeg aner ikke, hvad der berettiger Dem dertil. Jeg formoder, at det er mit uheldige Frieri til Frøken S., De sigter til. Havde jeg vidst, at hun havde indviet Dem i Forholdet, og først og fremmest havde jeg vidst, at hun endnu ikke var reist bort, skulde jeg visselig ikke være kommen her idag; men efter Deres Indbydelse kunde jeg ikke antage det Første og efter hendes eget Sigende skulde hun nu for lang Tid siden have været borte. At kalde min Fremfærd, det at jeg kommer her idag, hensynløs, er der derfor ingen Grund til, og at De betragter det som en Hevn, forstaaer jeg aldeles ikke. Jeg har aldrig villet hevne mig, har heller Intet at hevne; thi at Frøken S. ikke er Skyld i min ulykkelige Kjærlighed og den Smerte, den volder mig, er jeg forlængst kommen paa det Rene med, og at saavel hun som De derfor kan troe, at jeg har gjort dette for at hevne mig, kan kun gjøre mig endnu mere ondt. Hvor kan De saa ogsaa betragte dette som Hevn; den gaaer nok mest ud over mig selv, og er da i alle Tilfælde af de uskyldige.«

»Uskyldig! Kalder De den uskyldig? At fortælle Alverden Historien, saaledes at vi Alle blive prostituerede derved!«

»Jeg har ikke sagt et Ord derom til noget Menneske.«

»Og det siger De i samme Øieblik, som De selv staaer og holder den i Haanden?«

»Jeg forstaaer Dem aldeles ikke.«

»Forstaaer De ikke? De vil da vel ikke negte, at De er Forfatter til den fameuse Galochehistorie der i Bladet. Deres eget Navn staaer jo hos.«

»Jeg kan med min bedste Villie ikke forstaae Dem, Hr. Professor.«

»Men Menneske da, saa see dog her« — han tog Bladet ud af min Haand — »har De maaskee ikke skrevet Historien der om Galocherne?«

»Jeg har aldrig skrevet nogen Historie om Galocher; jeg har paa en Maade oplevet en; den har jeg haft nok af.«

Jeg professoren stod maaløs og saae ud, som om han skulde springe af Hefthighed. Jeg tog Bladet, som han havde kastet paa Bordet, og lod Øiet glide hen over Siden, han havde peget paa.

»Min Gud! — Hvad er dette? — Mit Brev! — Det er jo det Brev, jeg skrev forleden! Hvordan er det kommet til at staae her?« — Alt løb rundt for mig.

»Deres Brev! Naa, saa De indrømmer da altsaa, at De har skrevet det?«

»Dette? — Ja, dette har jeg skrevet; men det er et aldeles privat Brev, som jeg aldrig har givet Nogen Lov til at trykke. Jeg begriber ikke, hvordan det er gaaet til.« — Men i det Samme begreb jeg det. — Professorens kunde nok see det paa mig; han sagde blot: »Naa — og nu?«

»Ja, Hr. Professor, nu forstaaer jeg det. Brevet er blevet forbyttet. Det laa paa mit Bord, sammen med et Manuscript til »Illustreret Tidende«; jeg sendte dem begge samtidig afsted; de ere da blevne forbyttede. — Hvad i Alverden skal jeg gjøre for at bøde paa min Tossethed? De maa troe mig, Hr. Professor, naar jeg siger, at jeg ikke gjorde dette med Villie. Hvor kunde jeg gjøre det, saameget som jeg holder af Dem og Deres, saa inderligt som jeg endnu elsker Frøken S.«

Han gik op og ned ad Gulvet, først heftigt, lidt efter lidt langsommere, som en Mand, der begynder at finde sig i sin Skjebne. Endelig standsede han foran mig. »Og Dem har jeg kaldet fornuftig og besindig — troet Dem alvorlig og forsigtig — De gik jo med Galocher; De er s'gu ikke et Haar bedre end alle de andre Galninge!« Han gik igjen en Stund og stod saa atter: »Der er Intet at gjøre ved Sagen. Hvad der er trykt og læst, er trykt og læst; det faaer man ikke tilbage. Det er nok bedst at lade det blive derved.«

»Der er dog een Ting endnu, som jeg maa bede om Tilladelse til,« sagde jeg.

»Og det er?«

»Selv at gjøre Deres Frue og Frøken S. en Undskyldning og bede om deres Tilgivelse.«

»Ja, det maa De selv gjøre; det vil jeg ikke have med at bestille,« og han gik ud.

Jeg kastede mig ned paa en Stol ved Bordet og vidste hverken ud eller ind. De ulykkelige Galocher havde altsaa bragt mig i en ny fatal Situation,